

**«Το σχολείο που θέλουμε ή το σχολείο που θέλουν;
Η ‘απατηλή γοητεία’ των σύγχρονων εκπαιδευτικών συνθημάτων και η
διεύρυνση των εκπαιδευτικών ανισοτήτων»**

Στο σύγχρονο, διεθνές περιβάλλον συντελούνται σημαντικότερες αλλαγές, κυρίως σε ότι έχει σχέση με τους τρόπους παραγωγής και τα χαρακτηριστικά των εργαζομένων. Η Νέα Εποχή έχει αναγάγει την γνώση σε κατεξοχήν πόρο της οικονομικής – και κατά συνέπεια – και της κοινωνικής ανάπτυξης και εξέλιξης και έχει επηρεάσει καταλυτικά τις εκπαιδευτικές πολιτικές του δυτικού κόσμου.

Μοιραία και το σχολείο αλλάζει. Και αν το ζητούμενο, σήμερα, είναι η καθολική συμπερίληψη των παιδιών και των νέων στα εκπαιδευτικά συστήματα, αλλά και η παρατεταμένη και διαρκής εκπαίδευση του πληθυσμού, παραμένει, παρόλα αυτά, το ερώτημα κατά πόσο το σχολείο αίρει τις κοινωνικές αδικίες και ανισότητες και ανταποκρίνεται στο αίτημα για ίσες ευκαιρίες.

Ταυτοχρόνως, στον παιδαγωγικό λόγο εμφανίζονται και αποκτούν σχεδόν αυτονόητη νομιμοποίηση, προτάγματα όπως η «Αριστεία» και η «Κοινωνική λογοδοσία», τα οποία δύσκολα αμφισβητούνται, γιατί η απλοϊκή, καθημερινή εννοιολόγησή τους τα καθιστά σχεδόν θέσφατα. Τι κρύβεται, όμως, πίσω από αυτά; Ποιο είναι το πραγματικό περιεχόμενό τους; Και πώς οι ευρωπαϊκές εκπαιδευτικές πολιτικές, που έχουν υιοθετήσει τα συνθήματα αυτά, οδηγούν, στην ουσία, σε σχολεία πολλών ταχυτήτων και διαφοροποιημένων προτεραιοτήτων;

Είναι τελικά αυτό το σχολείο που θέλουμε, ή έχουμε χάσει τον προσανατολισμό μας – και ίσως και την ψυχή μας – γοητευμένοι από απατηλά συνθήματα και αμφιβόλου αποτελεσματικότητας παιδαγωγικές πρακτικές;

Γιώργος Νικολάου
Αναπληρωτής Καθηγητής
Διαπολιτισμικής Παιδαγωγικής
Πανεπιστημίου Πατρών